NOTÍCIA Confederal

CGT

ROJO Y NEGRO
Suplement del País Valencià

EDITA: COMITÉ CONFEDERAL DE LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL DEL PAÍS VALENCIÀ (CGT-PV) ¯ D. LEGAL: V-155-1987 ¯ NOVEMBRE 2016

CGT en la Manifestació celebrada a València en el marc de la campanya mundial contra el TTIP i el CETA.

Crisi global

Crisi, quin ambigu terme. Pot referir-se a una persona o un gran col·lectiu, a un equip de futbol, a l'economia, a la política, a la salut, a les relacions afectives o veïnals. Pot existir una sola o conviure diverses al mateix temps. La veritat és que sempre hi ha alguna (o algunes) crisis afectant i condicionant les nostres vides. És més, la majoria només hem conegut temps de crisi: crisis del petroli, crisis de la borsa, crisis diplomàtiques, crisis personals i familiars.

En aquests moments, com no podia ser d'una altra forma, també estem afectats per aquest fenomen al que no acabem mai d'adaptar-nos, malgrat la seua persistència i proximitat; bé és cert que les crisis no afecten per igual a tothom, i fins i tot hi ha gent afortunada que es desembolica molt bé en elles.

El que crida la nostra atenció i el que ens ha convidat a tractar el tema crisi, és que actualment la crisi és total i total és la falta de solucions, d'alternatives. A la més coneguda i veterana crisi energètica se li han anat afegint després una de les més greus i perllongades crisis econòmiques, la primera gran crisi ecològica i de matèries primes -que amenaça amb liquidar la vida en el planeta- i una profunda crisi de valors que deixa a la humanitat absolutament desorientada i indefensa. Per a posar les coses encara pitjor, cap d'aquestes crisis afecta solament a una regió de la Terra o a una classe social, sinó que són globals i no hi ha poble, nació o estat (poc importa ara aquest etern debat sobre identitats) que no es veja afectat per les seues implicacions i efectes. Tampoc les classes adinerades –que havien portat bastant bé les anteriors crisis– estan lliures ara dels efectes de la crisi ecològica i els seus efectes en la salut.

Descartats el càstig diví i les invasions d'extraterrestres (pel moment) només ens queda la pròpia espècie humana com a responsable de tant desastre i de posar-se a si mateixa a la vora de l'extinció. No obstant açò convé avançar que no tots els considerats *homo sapiens* hem tingut la mateixa culpa en la nostra desgràcia col·lectiva. Des de temps immemorials han existit unes minories dirigents (en allò econòmic, polític i religiós) que han imposat a la resta de les poblacions successives uns sistemes de relacions socials absolutament injustes, desiguals i repressives. Evidentment aquests models d'explotació i control sobre la majoria han anat canviant amb el temps, aconseguint en l'actualitat uns mètodes altament sofisticats i dissimulats. Tal és així que molta gent no se sent explotada, ni nota la falta de llibertat. Han acabat per integrar-nos totalment en el sistema que abans combatíem... o almenys odiàvem.

Després del fracàs propi o la derrota d'altres models polítics, econòmics i de producció és indiscutible que el sistema capitalista s'ha ensenyorit de l'orbe sencer i imposa les seues draconianes condicions en tots els continents. Sense sistemes rivals de certa entitat a la vista, els empresaris i financers que dirigeixen el món s'han lliurat a una orgia d'enriquiment i especulació sense límits; fins i tot ignorant els límits que la naturalesa mateixa imposa. Les conseqüències no han tardat a agreujar-se: canvi climàtic, esgotament de matèries primes, empobriment extrem i èxode de pobles sencers, atur, fam, sed: dolor per tot arreu. Només una rica minoria segueix gaudint –ara com ara- de l'explotació salvatge de recursos i poblacions.

Aquesta borratxera d'ambicions i cotitzacions de borsa ha trencat l'inestable equilibri existent durant els segles precedents entre els diferents poders en pugna. L'actual capitalisme ja ni respecta les seues pròpies regles. No té una altra guia que el benefici ràpid i fàcil. Han trencat els pactes amb els quals (socialdemocràcia i sindicalisme reformista) venien negociant certes millores en nom de les classes explotades. Aquests intermediaris es veuen en els nostres dies ningunejats pels de dalt i rebutjats pels de baix; el que és una novetat en la història de les crisis.

Avui són ens tan abstractes i criminals com els mercats o els parquets els que marquen les prioritats de governs i institucions internacionals de tot tipus. Organismes supranacionals com l'ONU, UNICEF, UNESCO, FMI, OMC, OIT o la nostra Unió Europea són tristes titelles de multinacionals i bancs. S'han convertit en patètics fantasmes del paper d'àrbitres i jutges que pretenien jugar en la convivència entre les nacions.

Tampoc les institucions nacionals tenen major credibilitat entre les ciutadanies corresponents. La desafecció i la separació del poble respecte als seus teòrics representants és cada dia major. I no sembla que la cosa vaja a canviar a mig termini. Trist també el paper servil i manipulador que juguen la gran majoria de mitjans de comunicació, actuant sempre com a mers portaveus de les grans fortunes que els controlen.

Malgrat la cruesa del panorama, o potser com a conseqüència del procés de desconfiança creixent respecte al sistema neoliberal, com a organització anarcosindicalista que mai ha cregut en aquest miratge que ens presenten com a forma ideal de vida, és possible que estiguem davant una prometedora possibilitat d'afirmar i estendre la nostra alternativa d'autogestió social i econòmica. Però aqueixa oportunitat tindrà poques opcions de plasmar-se si des de la CGT (i el conjunt del moviment llibertari) no traiem de la marginalitat les nostres propostes i superem aquesta implicació a mig gas en les lluites i projectes que, sens dubte, van a continuar sorgint davant les nostres ajustades portes.

Víctor Tormo davant la seu de la CGT-PV.

ENTREVISTA
amb Víctor Tormo, Educador Especial i Delegat de CGT en la Generalitat
pàg. 8

EDITORIAL
El neoliberalisme avança front a la paràlisi social
pàg. 2

OPINIÓ
Los valores en la historia
pàg. 2
Autòmats en el laberint de ciment i formigó
pàg. 3

SOCIAL
El "Corredor Mediterrani"
pàg. 4
Amnistía Social
pàg. 5

I MÉS
Lluites sindicals, agenda...
pàg. 6 i 7

EXPOSICIÓ

La mirada de Kati Horna. Guerra i Revolució (1936-1939)

De l'1 de desembre al 22 de gener
Centre del Carme
Carrer Museu, València

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Puçol
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Mineria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel.96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

editorial

EL NEOLIBERALISME AVANÇA FRONT A LA PARÀLISI SOCIAL

EeEl titular deixa poc marge d'error i molta possibilitat d'anàlisi.

Inqüestionable és el fet que la penúltima versió del capitalisme actual ha aconseguit un nivell d'extensió i de control a escala mundial com pocs van somiar. Què les hipòtesis i maquinacions polítiques de l'Escola de Chicago han generat en cinquanta anys un nou ordre mundial i un nou Déu, els diners, o més aviat el poder que ells atorguen. Què les seues successives crisis ens estàn portant a una situació de caos i destrucció com mai van existir en la història de la humanitat, amb l'anestèsia mental necessària perquè una part de la població en els països rics encara crea que la socialdemocràcia pot humanitzar la bèstia capitalista. Fins a ací la coincidència d'anàlisi és compartida també per grans capes de la població, des del món ric, amb les seues revoltes d'indignació, a altres zones del planeta on la lluita per la supervivència deixa pocs marges que no siguen el de la revolta permanent i l'èxode massiu. La consigna antiglobalització econòmica "pensa en global actua en allò local" és un fet també poc qüestionable. Però, aleshores, perquè aqueixa sensació de paràlisi social i fragmentació en les lluites segueix sent tan evident, de nou? O dit d'una altra manera. Com és possible que no vegem els milers de projectes que a les voreres del sistema estan funcionant i que aquests no siguen acollits per milions de persones al crit d'aquell "altre món és possible" o el "no ens representen"?

Per a aquestes preguntes l'anàlisi es complica, s'allunya del superficial i cruel "tenim el que ens mereixem". Implica autocrítica i, sobretot, capacitat i ganes de compartir espais amb més persones i col·lectius perquè les nostres alternatives siguen més populars, més grans, més a les voreres del sistema i del seu control social.

Les eines les tenim. Suport mutu, solidaritat, internacionalisme, etc. formen part del nostre vocabulari teòric, per tant posem la pràctica. Possiblement estiguem en la major explosió d'experiències llibertàries des de la Transició, on participem activament. Per açò des de CGT tenim moltes coses que ensenyar però també que aprendre i, per tant, que compartir. Som possiblement l'organització anarcosindicalista amb major projecció a nivell mundial. Portem el nostre discurs a allò local, als espais propers on vivim, per a influir en el global. Recolzem les iniciatives i projectes que comparteixen amb nosaltres la finalitat de transformació social. Recuperem les eines i apliquem-les dins i fora de l'organització.

Si aquesta anàlisi és compartida ens hauria de costar poc dissenyar un projecte comú, dotar als nostres Secretariats Permanents d'equips de treball, deixar els egos personals a casa i treballar amb els nostres companys i companyes de fatigues i lluites quotidianes. El contrari és no avançar i tancar-nos en les nostres federacions i sindicats plens i plenes de raons que no serveixen al ben comú. El pas del temps, la nostra història, també ens demanarà responsabilitats de la mateixa forma que nosaltres li les demanem a la resta del món. Siguem coherents i conseqüents. El present és moviment.

JOSÉ ASENSIO
Equip Comunicació CGT-PV

PERSPECTIVA

Los valores en la historia

MARUJA MOYANO
CGT-Alacant

Hace algunos años me contaron una historia que me marcó en cuanto al concepto de valor y precio de las cosas. Pido disculpas por no poder ser más precisa en el sentido de la ubicación concreta del lugar, pero ha pasado mucho tiempo y no recuerdo el nombre de aquel sitio, solo sé que ocurrió en una aldea de la Sudamérica profunda.

En aquella aldea habitaban un pequeño número de personas, una tribu acostumbrada a compartir lo poco que la naturaleza y sus escasos medios le permitían. Si había que levantar una nueva cabaña, hombres y mujeres se unían y acababan en conjunto la construcción, fuese para quien fuese, para la familia que la necesitara; si había que acarrear agua o leña, entre todos y todas aportaban cada cual su tiempo y sus fuerzas y se repartía en la medida de las necesidades de cada cual.

// El "a cambio de nada" es difícil de entender cuando el mundo entero gira en torno al más poderosos de los talismanes: el dinero //

Una ONG apareció un día con un proyecto de canalización de agua y otras obras que facilitarían la vida de aquella comunidad tan frágil. El trabajo había de llevarlo a cabo entre los miembros de la aldea y la ONG decidió compensar su esfuerzo con una cantidad de dinero determinada para cada uno de los trabajadores que participaban en el proyecto.

A partir de aquellos trabajos, nadie volvió a construir en comunidad nada para la aldea, solo se ayudaba a los vecinos a cambio de dinero u otros productos intercambiables. Se había trastocado completamente los arraigados valores solidarios de la comunidad, a raíz de un concepto de justicia retributiva que los miembros de aquella ONG occidental incorporaron de buena fe en base a sus propios valores.

Todo nuestro mundo, desde que los seres humanos tenemos memoria escrita en cualquiera de las formas que hemos inventado para plasmar la crónica de nuestra existencia, hemos marcado formas de intercambio tangibles e intangibles: Si el niño quiere un caramelo, me tiene que dar un besito. Hemos aprendido a dar con el objeto de recibir, nos enseñan a endurecer nuestro espíritu con el fin de obtener, de manejar, de poseer.

El "a cambio de nada" es difícil de entender cuando el mundo entero gira alrededor del más poderoso de los talismanes: el dinero. Quienes lo poseen, pueden poseer cualquier cosa, en cualquier lugar y en cualquier momento, pueden poseer incluso las almas y las voluntades de los otros seres humanos.

Socializados en la idea de que todo tiene un precio, la filosofía capitalista tiene abonado el campo del que tan

ACCIÓ DIRECTA
PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV
Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)
ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a **RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org**

...

sólo tiene esperar que la cosecha se vierta en sus manos sin apenas esfuerzo. La transgresión a esa norma es residual, la cultura pesa y pesa mucho sobre la psiquis de los individuos.

Hablamos de crisis de valores como si en algún momento de la historia de la humanidad esa crisis no hubiese existido. Los libros de historia se escriben sobre relatos de batallas, de muertes y de traiciones; los libros de historia de cualquier país, de cualquier continente o de cualquier ciudad, da igual, se escriben con sangre derramada a base de contiendas cuyo origen radica casi al cien por cien, en la disputa de tierras, de riquezas, de recursos, de posesiones reclamadas por grupos, subgrupos o simplemente por monarcas, generales o potentados.

Los libros de historia de la humanidad, raramente recogen grandes episodios de generosidad y de solidaridad y seguimos, con esa misma pluma sangrante, escribiendo el presente que nuestros nietos estudiarán en el futuro como la continuación de nuestra historia.

// Cada vez más personas son conscientes de la necesidad de dar un giro a esta dinámica destructiva que sufrimos personal y colectivamente //

Acabar con esta crisis eterna que todo ser humano reclama en el fondo de su corazón, no vendrá nunca de la mano de un superhéroe de cómic. Encontrar la forma de iniciar una nueva etapa humana donde los valores de cambio no sean la base de la convivencia, está exclusivamente dentro de nosotros.

Ya surgen voces, cada vez más, que reclaman ese cambio. Me diréis que siempre hubo hombres y mujeres que levantaron la voz y que dieron la vida por cambiar el mundo hacia otro más justo e igualitario, más solidario y generoso y tenéis razón, siempre ha habido. Pero ahora, la tecnología y los avances de nuestra sociedad, además, nos permiten dejar atrás los intentos aislados de cambio por la fuerza arrolladora de los cambios en cadena.

Cada vez más personas son conscientes de la necesidad de dar un giro a esta dinámica destructiva que sufrimos colectiva y personalmente. Cada vez más personas se plantean que hay cosas que no tienen precio, pero que tienen un valor infinito: ¿Qué vale un árbol, un bosque, una especie animal que se extingue? ¿Qué vale el sufrimiento humano, qué nos cuesta una vida, mil vidas, millones de vidas humanas? ¿Qué vale el futuro en un planeta que se autodestruye?

Esa luz entre tanta oscuridad, comienza a crecer cuando miles de seres humanos se alinean como voluntarios en todo tipo de batallas donde las armas las constituyen la solidaridad y su convicción de que otro mundo es posible sólo si nosotros lo hacemos posible.

Dar, esperando que lo único que la vida nos devuelva, sea cambiar la muerte por la vida en los libros de historia.

DISTOPIA I UTOPIA

Autòmats en el laberint de ciment i formigó

// Entorn inhòspit que ens fa emmalaltir; estrès, al·lèrgies, depressions, són símptomes d'un sistema que ens fa mal, on les persones importen menys que els béns //

EMILIA MORENO
Equip Comunicació CGT-PV

En el nostre quefer diari hi ha accions que realitzem de forma automàtica i inconscient, repeticions rutinàries que no tenen un altre objectiu que el proporcionar-nos els mitjans o portar-nos on puguem exercir aquelles que realment són les nostres funcions en aquesta societat.

Moltes d'elles es repeteixen al llarg dels anys, i en ocasions en entorns multitudinaris, on moltes persones repeteixen iguals o similars accions, cercant la seua destinació.

Cada dia ens alcem, desdejunem –o no–, ens preparem per a eixir, agafem el cotxe, autobús, metro,… i ens dirigim a l'escola, el treball, l'estudi… saludem, fitxem… I comencem la nostra jornada, ja podem interactuar, pensar, veure les novetats que ens ofereix el dia, per a tornar a reproduir el procés al retorn fins a arribar a casa, o a realitzar les activitats que la vesprada o la nit ens oferisca.

Durant aqueixos trasllats, i moltes altres accions quotidianes, el nostre comportament és tan automàtic que amb dificultat som capaços de recordar en què canvia un dia d'un altre, ens sumim en els nostres pensaments, les nostres lectures, el nostre estrès perquè arribem tard i ens aïllem de la resta del món, com si cadascuna de les persones que ens envolten i caminen al nostre costat no existiren; soltem les claus en arribar a casa amb tal automaticitat, que si algun xicotet incident fa que ens isquem de la rutina i les canviem de lloc, serem incapaços de trobar-les després.

Imaginem quantes persones realitzen aquestes rutines cada dia, desplaçant-se en les grans ciutats per a anar a treballar, trens de proximitat que s'aproximen al centre des dels ravals, suburbans atestats, escales elèctriques en el seu lent i inexorable pujar o baixar transportant com Sísif encadenat a la seua pedra masses infinites, torns que s'obrin una i una altra i una altra i una altra vegada en passar les targetes, parades d'autobusos plenes de gom a gom d'ombres somnolentes.

Realitats de ciment, encaminades a construir i produir probablement més materials artificials, a la fàbrica, a l'obra, a l'oficina, col·legi, institut o universitat, entorns grisos de llum artificial, que amb prou faenes deixen entreveure llunyans rajos de sol i unes plantes en jardins igual de domesticades que els qui habitem les ciutats, les grans ciutats, urbs inhumanes on fins als teuladins s'han negat a viure i van desapareixent del nostre paisatge.

// Enyorem boscos, muntanyes, platges on el sol brilla lliurement, on l'oxigen unfla els nostres pulmons sense restriccions, enyorem el nostre entorn natural //

Urbs dissenyades cada vegada amb major simetria, on iguals establiments ofereixen les mateixes mercaderies al llarg d'il·luminats carrers per als vianants en qualsevol part del món, on les cadenes de restauració ofereixen idèntica menjar fem, destinat a causar-nos carències alimentàries.

Ciutats on ens emmagatzemem en xicotets ruscs de 200, 100, 70, 50 o 30 metres quadrats, suspeses de la seua estructura de formigó i a les quals hem d'accedir mitjançant interminables trams d'escales o armaments de metall que ens transporten d'un pis a un altre, on ens trobem en ocasions amb algú a qui no hem vist mai malgrat viure al nostre costat, paret amb paret.

Ciutats comunicades amb llargues carreteres, quitrà sobre naturaleses somortes, ofegades per la pol·lució, però que albiren el camí a la llibertat, i quan ajuntem dos dies lliures correm a acostar-nos a una naturalesa que cada dia està un poc més lluny de la nostra vida diària.

Enyorem boscos, muntanyes, platges on el sol brilla lliurement, on l'oxigen unfla els nostres pulmons sense restriccions, enyorem el nostre entorn natural, allà on l'ésser humà és capaç de desenvolupar-se sense ningú que intervinga, on podem aconseguir el nostre aliment, on la terra ens ofereix la seua energia sense haver de comprar-la, on l'aigua flueix lliurement… on podem ser feliços.

Cada vegada que tenim oportunitat tractem d'eixir d'un entorn inhòspit que ens fa emmalaltir; estrès, al·lèrgies, depressions, són símptomes d'un sistema que ens fa mal, on les persones importen menys que els béns i la vida no és sinó una rutinària successió de dies destinats a produir quantitats ingents de béns que solament generen riquesa a les elits i destrucció i fam a la majoria.

Solament un món que cerque abans de res la felicitat dels éssers humans és un món viable de debò, i mai podrà realitzar-se fora del nostre entorn natural, per açò hem d'anar treballant per a recuperar a poc a poc tot allò que hem anat destruint, sense presses, consolidant, teixint xarxes i complicitats, sense descoratjament però amb fermesa. Perquè cap utopia, cap revolució serà possible si no és deixant de produir formigó i ciment, i recuperant el nostre ordre natural en la terra.

TRANSPORTS I COMUNICACIONS

El “Corredor Mediterrani”

JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ
Coordinador Plataforma de Defensa del Ferrocarril de CGT

Des de que en 1987 va començar a utilitzar-se de manera generalitzada el terme “Corredor Mediterrani”, els seguidors s'han multiplicat any a any repetint la lletania que proveeixen interessadament certs lobbies i multinacionals. Pronunciant aquesta paraula màgica, la ciutadania és capaç d'assumir ràpidament quantitats ingents de fons públics amb una escassíssima justificació, i que, paradoxalment, molt poques persones qüestionen.

Sobre la base d'açò, la ciutadania és capaç d'acceptar que es reduïsca el servei de rodalies entre València i Castelló a menys de la meitat durant més d'un any, o que tallen de manera circumstancial trams quilomètrics que ocasionen retards insofribles als pocs trens que queden. O també, que ens acostumem als talls temporals de la línia per a instal·lar algun desviament mixt, i als autobusos que s'utilitzen sistemàticament per a substituir a certs trens, tant de manera programada, com a fortuïta. Aquestes situacions extemporànies es succeeixen diàriament, i seguiran fins al 12 de novembre, almenys açò és el que està previst.

L'altra paraula que cura qualsevol inconvenient és “ample internacional”, i per a aconseguir que entre València i Castelló circulen trens per aquest ample de via s'han canviat totes les travesses en 65 quilòmetres, així com la senyalització, i els sistemes de bloqueig, també han modificat andanes, instal·lat costosíssims desviaments mixts amb tres carrils, etcètera.

> // El “Corredor Mediterrani” ja existia molt abans d'aquesta moda, els trens circulaven, solament es necessitava perfilar certs aspectes per a millorar-lo//

Aquesta actuació, ha convertit una via doble en perfecte funcionament, en dues vies úniques paral·leles, amb el consegüent inconvenient d’encreuaments i avançaments que açò comporta, en augmentar il·lògicament la distància entre estacions on es puguen realitzar aquestes operacions, atès que les estacions que podran realitzar encreuaments o avançaments d'un mateix ample, quedaran alternes. A més, fins a Sagunt, la línia mixta s'ha instal·lat per la via més pròxima a la “muntanya”, Oest, i a partir d'allí serà pel costat “mar”, Est, açò denota la total improvisació d'aquest projecte.

La disparitat tècnica entre els diferents trams del corredor és tal, que en el conviuen una infinitat de situacions totalment diferents tècnicament.

Entre Almeria i València no hi ha ample internacional en cap punt de la línia, és més, en molts trams encara continua la via única, i uns altres estan totalment desmantellats des de fa anys, fora de servei, en altres trams falta l'electrificació, i en uns altres la inversió en manteniment ha sigut pràcticament nul·la. Açò sí, en paral·lel a “el corredor”, Murcia tindrà un AVE costosíssim que no resoldrà la problemàtica de mercaderies, rodalies, ni mitjana distància.

A partir de Font de la Figuera, la xarxa torna a recuperar la via doble, encara que solament fins que circule l'AVE, ja que en aqueix moment, les mercaderies, Mitjana Distància, i els Rodalies, passaran a circular per una via única de nova construcció fins a Xàtiva.

Entre Xàtiva i València, el corredor continuarà per la via actual, encara que els trens de mercaderies es desviaran per un ramal, també de via única a partir de Benifaió, i que servirà perquè els trens de Ford tinguen una eixida directa a aquest branc evitant el nus de Silla a València.

És paradoxal que les obres de la xarxa paral·lela entre Xàtiva i València porten una dècada en marxa i que l'avanç en els últims anys haja sigut pràcticament inexistent, amb l’explanació, balasto i vies col·locades des de fa 8 anys.

A partir de Castelló tampoc existeix ample internacional, ni en funcionament, evidentment, ni quasi en projecte, excepte el nou tram de Vandellòs a Tarragona, que porta també més d'una dècada construït, sembla que les rematades finals estan costant tant com la decisió de decidir si els trens circularan per un ample, o un altre.

> // Tampoc és un negoci de futur perquè no aportarà avantages en el transport de mercaderies i viatgers//

Aquesta qüestió és opinable, però les raons polítiques semblen tenir molt més pes en aquest aspecte que les socials, tècniques, i fins i tot les comercials.

Un clar exemple d'improvisació, és que la pròpia factoria Ford, element de pressió indiscutible per a les diferents administracions que van apostar pel “Corredor Mediterrani” no té possibilitat de formar els seus trens amb aquestes característiques d'ample ferroviari, i de fer-ho, hauria de canviar els seus eixos diverses vegades fins a la frontera, i no solament una, com ocorre en l'actualitat.

El nou ramal, solament millorarà el temps dels seus trens en uns minuts, que d'altra banda, serien molt fàcils d'estalviar amb la voluntat de reparar, i per baixíssim cost, els punts on aquests trens perden temps, i que en moltes ocasions són actuacions tan senzilles com reparar una limitació de velocitat a 10km/h per mal estat de la infraestructura a l'eixida de l'estació de Silla.

Resulta al seu torn lamentable, que cap dels trams que existeixen d'Alta Velocitat, estiga capacitat per a transportar mercaderies, donada la seua construcció i el pes per eix que poden suportar, excepte el de Barcelona a la frontera francesa, la qual cosa demostra clarament el poc interès a potenciar les mercaderies per ferrocarril.

El “Corredor Mediterrani” ja existia molt abans d'aquesta moda, els trens circulaven, solament es necessitava perfilar certs aspectes per a millorar-lo. Ni era imprescindible l'ample mixt, ni la línia estava a la vora del col·lapse, però si ho haguera estat, aquest híbrid hauria empitjorat la situació. El lamentable és que les noves construccions segueixen caent en el mateix error.

Per continuar desmitificant, podem apostar al fet que, per a l'única cosa que servirà aquesta gran superestructura, és perquè els AVE de Madrid arriben a Castelló sense canviar eixos. Açò sí, ja no a 220km/h com anaven els Euromed, sinó a 160km/h, que és la velocitat que podran desenvolupar en aquest tipus d'infraestructura. O siga, una gran infraestructura, amb un esforç econòmic importantíssim, perquè, tan sol, algú es faça la foto de l'arribada de l'AVE a Castelló.

El Corredor Mediterrani no és un negoci de futur, no aportarà cap avantatge al transport de mercaderies i viatgers, però la seua construcció sí està sent un negoci per a alguns.

webs al País Valencià

CGT Alacant http://cgt-alicante.es
CGT Castelló https://cgtkas.blogspot.com.es
CGT València http://www.cgtvalencia.org
CGT País Valencià http://www.cgtpv.org

ANTIRREPRESIÓN

Amnistía Social

Respuesta colectiva desde abajo a la represión

JESÚS ARTEAGA (JIPY)

¿Qué sabéis sobre la Amnistía Social? Os proponemos hacer un breve repaso sobre cómo nace y se desarrolla esta propuesta.

Hace aproximadamente dos años surge desde la comarca de l'Horta del País Valencià la necesidad de buscar una respuesta colectiva a la gran cantidad de casos y episodios represivos vividos durante estos últimos años. La Koordinadora de Kolectivos del Parke Alkosa y personas de la ya extinguida Asamblea Antirrepresiva 15M de Valencia se plantean un debate para encontrar la manera de conseguir destapar el hilo conductor o el rostro principal de la represión que estamos padeciendo. Todo con la intención de superar la atomización y dispersión planificada dada la gran cantidad de casos y variantes con los que nos encontramos.

Estos dos colectivos plantearon este debate a otros que como ellos estaban padeciendo de manera directa los embistes represivos del estado y sus políticas antisociales. La respuesta fue inmediata; Baladre, CGT y Ecologistas en Acción se mojaron tras estudiar la propuesta y la hicieron suya.

Desde ese momento se establecen una serie de encuentros para explicarles la idea a otros colectivos sociales y sindicatos combativos.

El primer encuentro a nivel estatal lo organiza CGT Madrid y consigue que el proceso de dar vida a la reivindicación de Amnistía Social se extienda a muchos otros territorios y realidades.

El segundo encuentro se realiza en Valencia organizado por el Grupo de Trabajo por la Amnistía Social, formado por CGT-PV, Parke Alkosa y personas de la Asamblea Antirepresiva15M. Ya en ese encuentro la idea se asume por la PAH, CNT, 25S Madrid, Familiares y Amigas de l@s encausad@s en Rodea el Parlament y también de Can Vies.

El siguiente encuentro lo organiza la gente de Baladre de Málaga y se profundiza en la vertiente más social de la propuesta de Amnistía Social. Las compañeras de diversos grupos se plantean dar una visión feminista del asunto y se acentúa el debate sobre cómo la represión se ceba en los barrios más empobrecidos de nuestras ciudades.

En Málaga nos convocamos para volver a reunirnos en Madrid cuatro meses después. En esta ocasión lo organizó Ecologistas en Acción y repasamos cosas pendientes; realizar un mapeo territorial de casos de represión, abrir una página propia en las redes, repasar el texto sobre feminismo y Amnistía Social entre otras cosas.

Han sido cuatro encuentros (acompañados de acciones en la calle) muy sustanciosos en cuanto a reflexión sobre la represión y la Amnistía Social como forma colectiva de respuesta. Tras dos años y sin hacer campaña la propuesta está en muchas bocas y con distintas interpretaciones.

Por otra parte Baladre organizó en julio la Caravana por la Amnistía Social desde Alacant a Valencia. Fueron siete días de extender el debate sobre los efectos perniciosos de la represión con muchos grupos interesados.

Marcha Baladre Alacant-Valencia que tuvo lugar el pasado mes de julio.

> // Hemos conseguido dar una visión más global del porqué de las acometidas represivas del sistema, ya sea en las empresas, los barrios, a las mujeres, en los CIES, y las cárceles //

Hemos conseguido dar una visión más global del porqué de las acometidas represivas del sistema, ya sea en las empresas, los barrios, a las mujeres, en los CIES, y las cárceles. Ya sea por luchar por tus ideas como pasa con Alfon, Bódalo, Nahuel o las personas anarquistas de los casos Sabadell, Pandora, Piñata o Titiriteros desde abajo.

Los diseñadores de la represión selectiva en cualquiera de sus grados (media, baja, intensa) nos tienen a mucha gente en su diana. Todo lo que se le resista y le plante cara es su objetivo. La Amnistía Social es nuestra respuesta a modo de salida en común a sus bestialidades y pretensiones de dominarnos.

El siguiente encuentro ya está en marcha. Será en Salamanca para febrero. Está claro que vamos a seguir plantando cara más allá de los casos, juicios, sanciones y sentencias que tenemos que afrontar por separado. La Amnistía Social no es más que un instrumento para plasmar en lo concreto eso de que si nos tocan a un@ nos tocan a tod@s.

La Amnistía Social supondría entre otras cosas:

- La supresión de todas las causas penales abiertas en los juzgados, derivadas de acciones de protesta contra las políticas de recortes de derechos laborales y sociales.
- La anulación de todos los procesos y expedientes sancionadores, derivados de la intervención gubernativa, en contra de manifestaciones en defensa de derechos democráticos reconocidos.
- La libertad, también, para todas las personas que desobedecieron las normas ante la situación creada por el actual modelo económico y político.
- La eliminación efectiva de todo cargo delictivo para quienes se enfrentaron a las intervenciones de la policía (en desahucios, huelgas generales y luchas sectoriales o individuales, etc...).
- Libertad inmediata para todas las personas presas por estas causas.
- La desaparición de toda ficha policial y antecedentes penales archivados, que se deriven de las justas protestas sociales llevadas a cabo, como consecuencia de la crisis económica.
- La restauración de todos los derechos perdidos y cumplimiento íntegro de todos los Derechos Humanos, en especial en el caso de la infancia y de las personas migrantes.
- Derogación de la ley del menor, de la ley de extranjería y cierre de los Cies.
- Erradicación de las prácticas policiales abusivas: Listas negras, montajes policiales y torturas
- Supresión del régimen de incomunicación, más conocido como Fies.

Para encontrar más información:
http://www.coordinacionbaladre.org/

HOSTALERIA

Una ex treballadora del restaurant Bonamar del Grao de Gandia obté una sentència favorable per agressió

CGT-LA SAFOR

La treballadora va obtenir una sentència favorable, després del judici celebrat en el mes de juliol, després d'haver denunciat a través dels serveis jurídics de CGT l'agressió patida pels gestors d'aquest restaurant quan va acudir al local a reclamar els impagaments pel treball realitzat quan li la va contractar.

Amb aquesta primera sentència es comença a demostrar que les denúncies realitzades per les treballadores i aquest sindicat estan completament justificades. En aquests moments el restaurant situat en la platja de Gandia, acumula sis demandes judicials pendents de judici, per impagament. El pròxim 14 de novembre es celebrarà el primer Judici contra l'empresa, en la Ciutat de Justícia de València.

Comprovem una vegada més que és pràctica habitual no abonar els salaris a les treballadores, després del treball realitzat pels professionals d'aquest sector, ja que aquesta última temporada hem presentat una demanda davant l'SMAC per impagaments a un altre treballador.

No conforme amb aquestes pràctiques, ja de per si mateix menyspreables, els gestors es dediquen a desprestigiar i difamar a les treballadores, que després de realitzar el seu treball amb professionalitat, es van veure obligades a denunciar, pels impagaments, frau a la seguretat social i tot tipus de pràctiques abusives que van patir en aquest restaurant.

Donar legitimitat a l'actuació d'aquestes persones, no beneficia a la patronal hostalera de la platja de Gandia doncs aquest tipus d'empreses desprestigien al sector i posen en molt mal lloc a la classe empresarial. No es pot oferir un turisme de qualitat, quan a les professionals del sector se'ls estan negant els drets arreplegats en el seu conveni col·lectiu i Estatut dels Treballadors, obligant-les a treballar en unes condicions de precarietat i explotació arribant a afectar a la seua pròpia salut: cada vegada són més habituals casos de depressió.

// El restaurant acumula sis demandes judicials encara pendents de judici //

Des de la CGT continuarem denunciant els abusos i l'incompliment de les condicions laborals més bàsiques, fins que aquest tipus de conductes desapareguen de la platja de Gandia. Alhora, animem a totes les treballadores que patisquen algun tipus de vulneració dels seus drets a que denuncien per a aconseguir, entre totes, acabar amb aquest tipus pràctiques.

Els huit membres del Comité d'empresa en el local del sindicat a València.

El Comité d'empresa de Tylmesa es passa en bloc a CGT

Tal i com explica **Chema Estruch**, president del Comité d'empresa de Tejas y Ladrillos Mediterráneo SA, "*decidirem el passat mes de setembre desafiliar-nos tots de CCOO fartos de viure com negociaven les nostres condicions laborals sense comptar amb la nostra opinió i, a més, tractant d'enganyar-nos a la descarada*".

El fet definitiu va ser la mala gestió en les negociacions de l'últim conveni col·lectiu i la signatura final d'aquest sense el vistiplau dels afectats.

D'aquesta manera, el rebuig al sindicalisme oficial per part dels huit integrants de l'òrgan de representació d'una plantilla que assoleix els 160 treballadors es va consumar amb l'afiliació en bloc a la Confederació. Una afiliació de la que participa també una part important de la resta d'empleats.

Tylmesa es dedica a la fabricació de material de construcció especialitzat en les teulades a partir de l'extracció de l'argila. La planta es troba a la localitat valenciana de Llíria en la comarca del Camp de Túria. **Equip Comunicació CGT-PV**

EL CAMP

L'esclavisme a l'Horta Nord

VICENT-RICARD MARTÍNEZ I AGUILAR
Tavernes del Blanquers

De bell nou l'esclavisme torna a renàixer, l'explotació salvatge dels migrants africans a l'Horta i comarques del voltant.

Com exemple deixar clar que els migrants africans estan cobrant a 4€ l'hora i com a temps, les hores que els AMOS vullguen; és a dir, inclús casos sagnants extremats com quatre euros al dia i el menjar. I damunt tenen que estar agraïts i els afectats consideren als seus patrons com a pares.

Més greu encara és la collita dels tarongerals on estan cobrant 20€ al dia menys 5 € pel transport, de 10 a 12 hores diàries.

A l'hora que d'altres migrants esquirols, que són la minora, exerceixen d'encarregats per a que l'amo i SEÑOR de les terres no tinga que enfrontar-se amb una possible reclamació ni rebot de tots aquells que estan sofrint una explotació que feia com a mínim 20 o 30 anys que no existia a les nostres terres valencianes.

Tot açò està consentit per les autoritat pertinents de tots els colors i amb la connivència dels mal anomenats cristians i rectors que ho saben i ho consenteixen sense fer cap clam al cel i al seu Déu, que segons ells és el mateix Déu que Alà.

Vergonya els tindria que donar a tots aquells que per activa o per passiva no estem fent absolutament res per parar-ho i eixir al carrer per què açò desaparega d'una vegada i per sempre i eternament.

L'esclavatge que pul·lula per tot el món ens és indiferent però partint de la base que cal tindre un pensament global i una actuació local els deuria de caure la cara i l'ànima per terra de tolerar aquestes situacions de miserabilitat i d'exclusió social que ens va dur a un futur en el qual haurem de remullar les nostres barbes perquè als nostres veïns ja han començat des de fa ja temps a socarrar.

La història es repeteix, qui no la coneix està condemnat a repetir-la amb l'agravi de que el temps ja passat no hauria de seguir sent la quotidianeitat monòtona de tenir que cantar A las barricadas i la Internacional dels pàries de la Terra.

Ens quedem indiferents de la misèria africana, asiàtica i latinoamericana on es pasa veritable fam, i això fa que la gent fugisca tirant-se al mar per trobar un lloc nou d'esperança i comprensió que empare les seues necessitats fonamentals què un èsser viu no ha mai de renunciar.

Per a què tenim l'ONU, el Mercat Comú Europeu, "ELS DRETS HUMANS", si no es respecta en absolut que la gent sobrevixca amb dignitat al seu país on ell vullga migrar. Els animalets no coneixen de fronteres, les fronteres estan fetes pels militars, rectors, policies i el capital, a lhora que els mateixos polítics.

A la merda tota aquesta societat que no s'apiada de la gent "germans" que ens demanen menjar, vivenda, sanitat i educació per a ells mateixa i els seus fills: i això que diuen que tots som fills de Déu. Quin cinisme, quina hipocresia, quina misèria en les paraules demagògiques. El mateix Papa de Roma ha deixat clar que l'Església i amb totes les seues possessions hauria d'ajudar a totes aquestes persones (fal·làcia, demagògia i mentides).

Tota la societat occidental per consentir aquestes coses són còmplices d'aquesta incommesurable putada.

Les ONG haurien d'exigir que els ESTATS es mullaren el cul i no rebre subvencions per fer panys calents i no solucionar d'arrel tota aquesta situació tan imcomprensible i nefasta.

Gràcies a aquelles persones senzilles i humils que amb la seua solidaritat fan tot allò que està en les seues mans per què el poquet que aporten fa que tota pedra faça paret.

AGENDA

25 novembre: Dia Internacional contra les violències masclistes

Manifestacions convocades a diverses localitats de l'Estat.

Manifest CGT: [...] Les dones estem fartes que se'ns exigisca a nosaltres tot el treball necessari per a denunciar, solucionar i acabar amb les violències masclistes. Portem més de 100 anys empoderades i fent-ho. Açò ha de canviar, quan es va a exigir als agressors que deixen de matar-nos?, quan es va a exigir a la classe política que deixe les seues concepcions patriarcals en allò que legisla i aprove partides pressupostàries contra les violències?, per a quan la nostra exigència d'acompanyament a les dones víctimes de violència masclista i la formació feminista en violència de gènere?, quan es va a desemmascarar a tots els agressors?, quan es va a assenyalar als traficants de persones i l'explotació sexual?
Les dones volem viure en pau, amb alegria, en llibertat, sense amo, sense déu, sense maltractaments.
Acabem amb les violències cap a les dones pel fet de ser-ho! "A les VIOLÈNCIES MASCLISTES:
RESPOSTES DE SUPORT MUTU i AUTODEFENSA ANARCOFEMINISTES"
+info: http://www.cgt.org.es i www.cgtpv.org

De l'1 de desembre al 22 de gener. Exposició "*La mirada de Kati Horna. Guerra i Revolució (1936-1939)*" en el Centre del Carme

L'exposició organitzada per la CGT-PV reuneix 98 instantànies, algunes d'elles inèdites, de les 270 que la fotògrafa anarquista va aconseguir salvar de la seua estada a Espanya entre 1937 i 1939. En el marc de les XVIII Jornades Llibertàries, la Confederació amb la col·laboració del Consorci de Museus de la Generalitat Valenciana té el plaer de mostrar aquesta interessant retrospectiva en un lloc emplemàtic de València: el Centre del Carme (C/ Museu).
Kati Horna és sens dubte una de les creadores més inusuals i autèntiques del s.xx, "Una obrera de la fotografia" com es definia ella mateixa.
Feminista, solidària i llibertària, l'artista nascuda a Budapest en 1912 i participant de les avantguardes d'entreguerres, va ser cridada a documentar i donar testimoniatge del treball transformador que estaven portant endavant la CNT i la classe treballadora durant la Guerra Civil :"col·lectivitats, comitès de gestió de la producció en les empreses, ocupació d'esglésies i edificis, febril treball d'educació i cultura parlaven d'una transformació molt més profunda que una simple reforma de l'Estat", tal com es destaca en el catàleg amb el qual compta l'exposició.
L'àmplia exposició conformada per quasi un centenar de fotografies organitzades temàticament entorn de "Construint un món nou. Revolució"; "Vivint durant la guerra. Moments de la vida quotidiana"; "Vida en el front"; "Acolliment"; "Rostres i mirades" i "Visió surrealista sobre la Guerra Civil. Fotomontatges", forma part de les activitats organitzades per la CGT-PV per a commemorar el 80 aniversari de la Revolució Social, precisament el tema de les Jornades Llibertàries d'enguany. **+ info: www.cgtpv.org**

Del 12 al 13 desembre: XVIII Jornades Llibertàries de CGT-València

A'mb el lema **80 aniversari de la Revolució Llibertària. Lliçons del passat per a fer present**, les Jornades culturals d'enguany es celebraran novament en l'Octubre CCC (Sant Ferran, 12)
Els actes, a més de l'exposició anunciada dalt, seran els següents:
Dilluns 12 desembre
12h: Presentació de les jornades. 18h30: Xerrada-debat "Utopia viscuda. La revolució social de 1936".
Dimarts 13 desembre
18h30: Xerrada-debat "Quines eines continuen sent útils per a l'acció revolucionària?".
Dimecres 14 desembre
18h30: Xerrada-debat "Quins són els problemes que fan fracassar projectes revolucionaris?".
Dijous 15 desembre
18h30: Xerrada-debat "La continuïtat de l'experiència revolucionària: Dones Lliures, passat, present i futur".
Divendres 16 desembre
18h30: Xerrada-debat "Es fa revolució caminant". 22h: Festa de clausura en el local de CGT (Av. del Cid, 154)
+ info: www.cgtpv.org

CONTINUACIÓ ENTREVISTA VÍCTOR TORMO

Foto: Concentració celebrada el 3 de novembre davant Conselleria d'Educació a Castelló

riament femení, per la qual cosa el masclisme institucional actua mitjançant el menyspreu a aquells col·lectius que estan feminitzats.

I una segon vessant que seria un cert classisme. Les companyes mestres i professores també tenen els seus problemes laborals, però s'entén des d'una visió autoritària que respon a una estructura jeràrquica de l'Administració que les educadores són meres subalternes a altres figures docents. I en cap moment les educadores estan pretenent ser mestres o professores. El que es vol és que es valore en la seua justa mesura l'important treball que es realitza per a garantir l'educació de l'alumnat amb discapacitats. Crec que aqueixes són les dues explicacions de per què aqueix oblit des que es va crear la Generalitat amb el PSOE, després amb el PP i ara amb aquest nou govern de PSOE i Compromís.

En quines mesures concretes es traduiria aqueixa valoració que reclameu per al col·lectiu?

Primer en la visibilitat. Que es reconega com un col·lectiu important, no més que un altre col·lectiu que forma part de la comunitat educativa i per tant ha de tenir veu i ha de tenir poder de decisió en allò que li competisca.

Després estan les purament laborals. Les condicions laborals de les educadores són precàries. Perquè s'ha institucionalitzat, i li ha vingut molt bé a l'Administració, donar molt poder a la inspecció educativa i a la direcció dels centres convertimt-se en corretja de transmissió en moltes ocasions de la forma més restrictiva de l'Administració. El que es fa és precaritzar les condicions de les treballadores per a abastar el màxim possible de treball. Les educadores especials no participen en els claustres i açò és una aberració. És aberrant deixar-li la normativa a lliure albir de la direcció del centre. Ací es trenca el poder de negociació, perquè deixa en desavantatge a la pròpia educadora que ha d'apanyar-se la paperera amb el seu director.

// Hi ha un robatori d'eixa certa línia de benestar social que posava mesures compensatòries davant la llei de la selva //

Després hi ha cert maltractament. Des del moment en què condicions que estan per escrit, que no és que ens inventem res, per exemple el tema del descans, en la seua immensa majoria no es compleix açò suposa un maltractament. A més, hi ha un percentatge molt alt, com en la resta de l'Administració autonòmica, d'interinitat amb el que suposa açò també de superioritat de l'Administració i d'indefensió per als treballadors.

Açò també ha sigut un pitxer d'aigua freda per a aquells que pensaven que amb el nou Consell anava a canviar la política del personal de la Generalitat amb l'alt índex d'interinitat que suposa més d'un terç de la plantilla, en l'última oferta d'ocupació pública no ha eixit cap plaça. Després cal explicar que hi ha jornades parcials que també són habituals.

També és significatiu com a menyspreu el fet que haja desaparegut amb el PP la formació específica, i segueix sense existir, açò és un dret que tenim tots els empleats públics.

És aberrant que no estiguen en els claustres, que no hi haja temps per a coordinació educativa amb la resta de professorals en el centre, o que no hi haja temps per a la preparació d'activitats, temps que sí que tenen les professores i mestres. En conseqüència es ve a traslladar la idea que no importa aqueix treball, no importa l'educació dels alumnes amb discapacitat.

Els pares i mares respecte a açò últim especialment, tindran alguna cosa que dir. Quin paper juguen en aquest conflicte?

Quan es parla amb les famílies sí que entenen com molt important la labor de les educadores encara que de moment no participen de la protesta.

Com a CGT ens hem reunit amb la FAPA-Penyagolosa que és la que reuneix les AMPAS de la província de Castelló. Els vaig traslladar quina és la nostra situació i les nostres reivindicacions i els vaig fer la petició que en el seu àmbit parlen, discutisquen sobre el que en aquest moment està ocult i és que hi ha un col·lectiu nombrós i necessari per a l'educació de les seuesfilles i fills.

També és important explicar que sense educadores no existeix educació inclusiva i aquesta no és un benefici només per a l'alumnat amb discapacitat sinó també s'obté benefici per a la resta d'alumnat. En la pràctica diària en la meua escola ho veig: el compartir un aula entre alumnes amb i sense discapacitat realment suposa que després aqueix alumnat va a tenir una visió molt més reflexiva i integradora en la vida real, no es va a sorprendre de certes coses i va a acceptar certes diferències.

D'alguna forma la vostra reivindicació el que fa és posar en qüestió la llei de la selva…

Exacte, estic d'acord. Si s'havia avançat en certa línia de benestar social en el capitalisme fruit de les lluites de la classe treballadora, hi ha una reculada, un robatori d'aqueixa línia que, davant la llei de la selva, posava mesures compensatòries, per açò és més decebedora si cap per part del nou govern que no atenguen a la idea que per a un altre tipus d'educació és necessari que es posen els mitjans. I els mitjans suposarien una millora de les condicions educatives de l'alumnat amb discapacitat i de l'alumnat en general.

Vols afegir alguna cosa més?

Doncs que tenim la mirada posada en el conseller Vicent Marzá que ni veu ni escolta ni parla.

Hem plantejat la mobilització continuada i les Plataformes mantenim la coordinació.

Estic molt satisfet de la labor que hem realitzat com a sindicat. Un dels assoliments és posar en contacte a les educadores entre si. Les xarxes socials ens han facilitat que les educadores distants en comarques del País Valencià estiguen parlant. Intercanvien consultes, comentaris, com es senten. Això m'emociona perquè ja és un pas de gegant.

Si vols col.laborar amb: envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

NOTICIA Confederal

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

NOTÍCIA Confederal CGT

Edita: Comité Confederal de la CGT-PV. *Coordinen:* Secretaria de Comunicació i Imatge/Equip de Comunicació de la CGT-PV. *Comité de redacció:* Antonio Pérez Collado, Puri Eisman, Libertad Montesinos, Emilia Moreno, José Asensio i Josefina Juste. *Fotografies:* Fons documental propi i expropiat. *Traduccions:* Servei de Normalització Lingüística de la CGT-PV.

HI COL·LABOREN:
SECCIONS SINDICALS, SINDICATS, SECRETARIES I FEDERACIONS LOCALS DE CGT-PV, JOSÉ ASENSIO, MARUJA MOYANO, EMILIA MORENO, JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ, JESÚS ARTEAGA, CGT-LA SAFOR, VICENT-RICARD MARTÍNEZ I AGUILAR

ARTICLE DE PORTADA: ANTONIO PÉREZ COLLADO

MAQUETACIÓ: LIBERTAD MONTESINOS
FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ: IMPRESA NORTE

EDITA:
COMITE CONFEDERAL DE LA CGT-PV
Avinguda del Cid, 154. 46014 VALENCIA
Tel.: 96 383 44 40 - 96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47

www.cgtpv.org
Correu electrònic: comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

Entrevista amb Víctor Tormo, Delegat de CGT en la Generalitat Valenciana i Educador Especial

"Masclisme i classisme expliquen el menyspreu a un col·lectiu, el de les educadores, vital per a garantir una educació integradora i justa"

Implicat des dels seus temps de la universitat en els moviments socials, aquest funcionari, diplomat com a professor de primària,viu a Vila-real i treballa fa sis anys com a educador especial en un centre castellonenc de Primària i Infantil.
Va començar en el moviment estudiantil, més tard va militar en l'ecologista d'on destaca "la bonica experiència en Per L'Horta" al llarg de la batalla en la ZAL a València. Després es va centrar en l'activitat sindical i també política.
Actualment, a partir de la seua militància en la Confederació, passa a formar part del Casal Popular de Castelló, "un espai okupat que s'està rehabilitant i que és un dels puntals del moviments socials de la comarca de La Plana". Resumeix la seua tasca com "sempre vinculada a l'àmbit educatiu i social en centres educatius o de serveis socials".
En aquesta entrevista, Víctor Tormo no sols ens explica les claus de la lluita que estan protagonitzant les educadores d'Educació Especial per visibilitzar el seu treball i que s'els reconega com a personal docent, sinó que ens apropa a la posada en pràctica de la seua defnicició de militància: "és el fet de no pensar únicament en un mateix, és pensar en la comunitat de persones pròximes i llunyanes".

Com arribes al sindicat?

Al sindicat arribe perquè militava en Comissions Obreres, vaig ser delegat i cada vegada es feia més contradictori el que jo pensava amb el que pensava l'estructura del sindicat. Llavors vaig optar per anar-me de CCOO i passar-me a la CGT. Farà d'açò uns sis anys.

Quant al meu pas a delegat, em van oferir des de CGT-Castelló presentar-me a les eleccions. Coneixia prou el que és l'àmbit de les Conselleries en les comarques de Castelló i he tingut la sort que, a part de que el nom de CGT i la seua reputació estan en alça entre molts treballadors i treballadores, també entre les empleades públiques, vaig comptar amb una companya que va eixir de delegada que és Vanesa Almela Escrig. Realment ha sigut una sort tenir-la de companya. Per primera vegada hi ha dos representants de CGT en la Junta de Personal de les comarques de Castelló i estem fent una labor positiva en tant que estem veient que si que hi ha certa gent dins de la funció pública descontenta amb el sindicalisme majoritari del règim.

Víctor Tormo en un moment de l'entrevista

Per què consideres a la CGT una eina útil?

Em vaig aproximar a la CGT perquè entenc que en aquests moments és l'instrument sindical que més s'acosta a la idea de transformació social. M'agrada la pluralitat. I sobretot, quan vaig arribar a la CGT em va agradar la naturalitat, entesa com la volta a les essències sindicals, a l'assemblearisme, al fet que cada col·lectiu d'alguna forma s'apanyava amb com gestionar des de les seues contradiccions fins al dia a dia de la labor sindical i social. Aqueixa naturalitat de les essències, però no com alguna cosa que està tancada en un pot, sinó com alguna cosa que està en constant debat i transformació. Fins i tot dins del sindicat.

Pense que estem en el millor moment possible, un moment en el qual estan entrant en contradicció el règim que està taponat, i noves formes de fer les coses. I sindicalment les noves formes de fer les coses estan en la CGT. I no és perquè és nou, crec que no hi ha res inventat en el moviment obrer. Però sí és poder tornar als orígens. Tornar a comptar amb la gent, que siga la gent la que s'autoorganitze. Açò em sembla essencial. És simplement no dir-li a la gent el que ha de fer, sinó que siga la pròpia gent la que s'empodere.I açò crec que és el gran valor de la CGT, el possibilitar l'empoderament de la classe treballadora.

En aquest moment, quins crees que són els principals enemics per a una lluita efectiva de la classe obrera?

Crec que hi ha dues coses. D'una banda, està l'individualisme. Està molt ficat en la gent que cadascú es solucione el seu problema pel seu compte. Pense, i no vull caure en el negativisme perquè en el front de batalla cal estar en actitud positiva, que la realitat és la que és i, almenys en l'Estat espanyol, molta gent el que vol no és un canvi sinó tornar a la tranquil·litat de les vaques grosses del capitalisme, quan ací semblava que tot funcionava bé. És a dir, tornar al treball alienant però que et permeta tenir un segon cotxe, un apartament, etc. Aqueix individualisme està molt estès: açò d'intentar "a veure si em funciona a mi bé, és igual la merda de món que tinguem".

I d'altra banda, és la por. La por és una eina del capital, igual que la religió, i és un element molt fort que paralitza. Si té sentit un sindicat com la CGT, el valor del sindicalisme de classe és precisament el trencar amb aqueixa por. Dient que no estàs sola, que hi ha una altra gent com tu, que cal canviar les coses, i que entre totes podem fer front al poder.

Porteu temps amb la denúncia de les condicions laborals del col·lectiu d'educadores especials, un col·lectiu no gaire conegut però imprescindible. Explica'ns qui sou i què feu.

El col·lectiu està format bàsicament per dones, per la qual cosa parle en femení. Som funcionàries, treballem per a la Generalitat Valenciana des de la pròpia constitució de la Generalitat, estem treballant en els centres públics de Primària, Infantil i Secundària. També en centres específics. I dius bé que som un col·lectiu desconegut. Sempre escoltem les mateixes declaracions, tendents a esmentar a les mestres, a l'alumnat però no de les educadores. I no obstant açò, estem ací. Al País Valencià som més de 800 en dotacions de centres públics d'educació. Per tant som un col·lectiu nombrós.

Com es distribueixen les educadores?

La distribució depèn de la població i de les necessitats dels centres. El nombre és variable. A València hi ha unes 450 educadores, 300 a Alacant i poc més de 100 en la província de Castelló. És un col·lectiu molt dispers. En la seua majoria estan soles en un centre. En Primària i Infantil açò és habitual i en els instituts també hi ha educadores en situació més precària perquè tenen jornades partides en diversos centres i han de desplaçar-se amb mitjans propis. I després sí que hi ha centres específics en els quals es dóna un col·lectiu més nombrós integrat per una dotzena d'educadores.

Apostem per intentar visibilitzar aquest col·lectiu. Ens hem posat òbviament en contacte amb els altres territoris del País Valencià i açò ha suposat que ara, aquest curs, estiguem coordinats amb les plataformes que s'han constituït tant a Alacant com a València. A Castelló no hi ha constituïda plataforma, lliurem des del propi sindicat l'acció reivindicativa.

Respecte a les plataformes cal dir que, si d'alguna forma sorgeixen, és perquè ha fallat el que és el sindicalisme oficial del règim. Han fracassat des del moment en què les pròpies educadores decideixen passar dels sindicats perquè veuen que aquests no arrepleguen els seus interessos. Açò pot tenir una lectura negativa i és que es pot caure en el corporativisme, del qual òbviament no estem participant des de la CGT. Però si que valorem molt positivament que és una forma d'autoorganització i que aquest curs el fet que a la CGT ens tinguen com un interlocutor vàlid vol dir que no és que siguen corporatives i antisindicals aquestes plataformes sinó que és un rebuig als sindicats majoritaris que tots aquests anys no han donat resposta als interessos per la millora de les condicions laborals de les treballadores educadores. I en açò estem.

L'any passat ja es va fer alguna concentració per part de la plataforma de València i aquest curs s'ha constituït la plataforma d'Alacant. Es va iniciar el curs amb una concentració a València convocada per la Plataforma d'Educadores de València i ja ens hem coordinat i vam fer en el mes d'octubre unes concentracions en les tres capitals de província del País Valencià davant les conselleries d'Educació i davant la d'Administració pública. Van ser concentracions quant a afluència importants: el col·lectiu té necessitat de protestar, que se sàpia que existeix, no estan disposades a engolir més. Per què es fa a València davant la seu d'Administració Pública? Perquè abans s'havia fet davant la d'Educació i és que hi ha una circumstància que ve des de l'inici de la Generalitat Valenciana que d'alguna forma deriva en la situació laboral que pateixen les educadores i és que, àdhuc estant en centres educatius, no se'ls reconeix com a personal docent. Tenen una normativa com si foren no docents. Açò és el que les diverses administracions han usat per a desentendre's. No es tracta d'un buit ja que està perfectament reglamentat, sinó que aquesta mescla permet aprofitar-se i modificar de forma arbitrària les condicions laborals a la baixa.

Per què comenceu ara amb les mobilitzacions quan veniu arrossegant el problema des dels inicis de la Generalitat Valenciana?

És veritat que el problema no és nou. És encertat preguntar-se per què ara perquè qualsevol que viu la pel·lícula dels fets es plantejarà quina és la raó.

Sorgeix ara perquè, després d'un quart de segle de la ultradreta que hem patida amb el Partit Popular, hi havia per part de sectors amplis i també de les treballadores la idea que ara amb el nou Consell anaven a canviar les coses. I no ha sigut així. L'olla estava a molt alta pressió i s'ha disparat perquè tots aquests anys ha hagut una inutilitat dels sindicats però també circumstàncies que porten a pensar que si algú ha posat expectatives en el canvi de govern doncs prompte s'han trencat.

És cert que a un govern cal deixar-li temps suficient perquè s'assenteix i sàpia per on escometre els canvis però el curs passat la Conselleria ja va presentar un esborrany d'unes instruccions laborals que eren més restrictives que les que hi havia amb el PP. Al final van ser retirades perquè ni els sindicats del règim eren capaços d'assumir-les, encara que cal dir que UGT va tenir una actitud bastant complaent i va ser arrossegada per la resta de sindicats perquè si no haurien donat el vistiplau. Si algú tenia esperança que amb aquest Consell s'anava a canviar es van desmuntar aqueixes esperances. Des de la CGT, a pesar que les educadores estan orgànicament sota la responsabilitat de la consellera d'Administració Pública, Graciela Bravo, nosaltres apuntem directament al conseller d'Educació, a Vicent Marzá, perquè el col·lectiu treballa en centres educatius, fa tasques educatives i per tant és Educació qui ha de fer moviments perquè es reconega com a treball docent i es revertisquen les precàries condicions laborals.

Cal dir que sense educadores d'Educació Especial no és possible una educació pública de qualitat que siga inclusiva amb les persones amb diferències. Les educadores treballem amb alumnat amb discapacitats físiques, psíquiques, sensorials, que per a continuar amb el trajecte del disseny curricular, amb l'ensenyament ordinari en plenitud d'aptituds, requereixen un acompanyament constant. És curiós perquè som l'única figura que en un centre educatiu acompanya en tot moment a aquest alumnat amb discapacitats i no obstant açò som l'únic col·lectiu oblidat per l'Administració.

A quines raons respon aqueix oblit per part de l'Administració?

Tinc la meua opinió. Açò seria tema de tesi, seria bonic que algú des de les universitats públiques es dedicara a estudiar el perquè de l'oblit de certs col·lectius. La meua opinió va en un doble vessant. Una és la condició de ser un col·lectiu majorità-

Continua en p.7

LIBERTAD MONTESINOS
Equip de Comunicació CGT-PV